

Γ. Δ. ΣΑΚΚΑ

ΚΕΡΑΣΟΒΟΝ ΚΟΝΙΤΣΗΣ

ΚΑΙ

Ο ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Τίμητος Ένσων Διδόκων Κοινότητας Φίλας Παρασκευής

Επίσημη Εκδόση

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΚΟΝΙΤΣΑΣ	
ΑΡ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ	48097
ΗΜΕΡ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ	4/2/2002
ΤΑΞΙΝ. ΑΡΙΘΜ.	94953 ΙΑΚ

Έως εγγ. το ίχνη

ΤΟ ΚΕΡΑΣΟΒΟΝ (ΚΟΝΙΤΣΗΣ)

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ

Ἐκ τῶν ἄρτι ἐκ τῆς δουλείας ἀνακυψάντων 436 χωρίων τοῦ νομοῦ Ἰωαννίνων—46 ἀνήκουσι τῷ Δημοσίῳ (Ἰμπλιάκια) 228 εἰς ὡρισμένους ἴδιοκτήτας (τὰ τσιφλίκια) καὶ 162 εἰσὶν κεφαλοχώρια ἢτοι ἀνήκουσι κατὰ κατοχὴν καὶ κυριότητα εἰς τοὺς κατοίκους ἐκάστου τῶν χωρίων τούτων.—Τὸ Κεράσοβον ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν κεφαλοχωρίων ὑπαγόμενον πρὶν ἥ εἰσαχθῆ ὁ ὀργανισμὸς τοῦ Δεφτερχανὲ ἢτοι τοῦ κτηματολογίου καὶ πρὶν ἥ ἥ εἰσπραξὶς τῶν παρὰ τῆς Πύλης εἰσπραττομένων φόρων (βεργιού) ἀνατεθῆ εἰς εἰδικοὺς ὑπαλλήλους κατέβαλλεν πᾶν ὅ,τι ὡς φόρος ἔλογίζετο εἰς τοὺς Σιπαχῆδες, οἵτινες δὲν ἦσαν τιμαριῶται κατὰ τὴν ἀκριβῆ σημασίαν τῆς λέξεως, διότι οὐδέποτε ἔχορηγήθη αὐτοῖς παρὰ τῆς Πύλης δικαίωμά τι ἴδιοκτησίας ἐπὶ τῶν γαιῶν, ἀλλὰ στρατιωτικὰ, ὡς εἰπεῖν, τάγματα ὑποχρεούμενα νὰ στρατεύουν εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς Πύλης καὶ λαμβάνοντα ἐπὶ τούτῳ ἀντὶ μισθοῦ τὴν ἰσόβιον εἰσπραξιν τῶν δεκάτων. Τὸ σύστημα τοῦτο τῶν Σιπαχήδων κατηργήθη καθ' ὀλοκληρίαν κατὰ τὸ 1844. Οἱ κάτοικοι ὅμως διαφόρων χωρίων, ἐν οἷς καὶ τὸ Κεράσοβον πρὸς ἀπόκρουσιν ἐπιδρομέων, οἵτινες τὸ πλεῖστον ἦσαν Ἀλβανοὶ καὶ ἄλλων ἀτάκτων κακοποιῶν στοιχείων, κύριον καὶ σύνηθες ἐπάγγελμα ἔχόντων τὴν λεηλασίαν τοῦ προϊόντος τῶν μόχθων καὶ ἴδρωτῶν τῶν Χριστιανῶν, ἦσαν ἡναγκασμένοι νὰ ἐκλιπαρῶσι τὴν προστασίαν ἵσχυροῦ τινος Ὁθωμανοῦ Μπέη ἥ Ἀγᾶ, πρὸς ὃν, ἵνα προφυλάττῃ αὐτοὺς ἀπὸ διαρπαγῶν καὶ κακώσεων ὡρισμένων ἐτήσιον ἐπίδομα, Ἀγαλίκι δνομαζόμενον, κατέβαλλον. Διὰ τῆς ἀργυρωνήτου ταύτης προστασίας, ἅμα ὡς ἐγένετο γνωστόν, ὅτι χωρίον τι ἐπροστατεύετο ὑπὸ ὡρισμένου Μπέη ἥ Ἀγᾶ δὲν ἀπετόλμων τὰ ἀτακτα καὶ ἀρπακτικὰ στίφη νὰ διαρπάζωσι καὶ κακοποιῶσι τοὺς ούτωσί προστατευομένους χριστιανούς. Τὸ Κεράσοβον ἐπλήρωνε δι' Ἀγαλίκι γρόσια 120 ἐτησίως μέχρι τοῦ 1830, διότε λόγω τῆς γενικεύσεως ἐν τε τῇ Μακεδονίᾳ καὶ Ἡπείρῳ τοῦ καταθλιπτικοῦ καὶ προσθέτου τούτου φόρου ἔξεδόθη αὐτο-

κρατορικὸς Ἰραδὲς ἀπαγορεύων αὐτὸν καὶ τὴν ἰσονομίαν μεταξὺ τῶν ὑπηκόων ἐπιβάλλων. Δὲν παρῆλθον ὅμως οὕτε τρία ἔτη ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἀνωτέρω Ἰραδὲ καὶ ἐνεφανίσθησαν εἰς τὸ Κεράσοβον Μπέηδες ἐκ Φράσαρης τῆς Πρεμετῆς Μουαλῆς καὶ Γιακούπι τὸ δνομα, οἵτινες ἀπήτησαν νὰ καταβληθῇ αὐτοῖς ὁ καταργηθεὶς φόρος (τὸ ἀγαλίκι) ηὔξημένος ἀπὸ 120 εἰς 1200 γρόσια, τουθ' ὅπερ οἱ Κερασίται διαρρήδη ἀποκρούσαντες ἀνηνέχθησαν πρὸς τὸν Γενικὸν Διοικητὴν Μοναστηρίου εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ δποίου ὑπήγετο τότε ἡ Νομαρχία Ἰωαννίνων. Ὁ Διοικητὴς οὗτος Μαχμούτ Μουσταφᾶς διὰ τοῦ ὑπὸ Τουρκικὴν χρονολ. 1249 φιρμανίου, ὅπερ ἔχει ἡ Κοινότης Κερασόβου εἰς χεῖρας αὐτῆς, διατάσσει τὸν Διοικητὴν Ἰωαννίνων νὰ συμμορφώθῃ πρὸς τὸν ἀνωτέρω καταργητικὸν τοῦ φόρου τούτου Σουλτανικὸν Ἰραδέν. Συνεπείᾳ τούτων καὶ τῆς σταλείσης τότε διαταγῆς πρὸς τὸν Ἱεροδίκην (κατῆν) Κονίτσης ἔξεδόθη ὑπὸ Τουρκικὴν χρονολογίαν 1257 δικαστικὴ ἀπόφασις ἀπαγορεύουσα εἰς τοὺς ἀνωτέρω ἐπιδρομεῖς Ἀλβανούς Μπέηδες τὴν εἰσπραξιν τοῦ καταργηθέντος φόρου (ἀγαλίκι). Καὶ ἀπέσχον μὲν τότε οὗτοι ἐπὶ ἔτη πολλὰ ἀπὸ πάσης καταπιέσεως τῶν κατοίκων τοῦ Κερασόβου, ἀλλ' ὑπὸ τῆς γονιμότητος τοῦ Κερασόβου κεντριζόμενοι προσεδόκων τὸν εὔθετον χρόνον, ἵνα ἐμπήξωσιν εἰς τὸ σῶμα τῶν Κερασοβίτῶν τοὺς γαμψούς ἀρπακτικούς δνυχας αὐτῶν. Κατὰ τὸ 1862 ἐξράγη ἡ Κρητικὴ ἐπανάστασις, ἥτις τὸ μέν, τὴν δλην Τουρκικήν, ἴδια δὲ τὴν ἐν Ἡπείρῳ εἰς Ἀλβανούς Μουσουλμάνους ἀνατεθειμένην διοίκησιν, ἀνεστάτωσε τὸ δὲ εἰς μέγιστον βαθμὸν τῶν Μουσουλμάνων καὶ δὴ τῶν Ἀλβανῶν τὸν φανατισμὸν ἐξῆψεν. Ἐκ τῆς περιστάσεως ταύτης ἐπωφεληθέντες οἱ εἰρημένοι Μπέηδες τὸ πρῶτον τότε ἄνευ τίτλου καὶ ἄνευ δικαώματος τινος ἡξίωσαν αὐθαιρέτως ὅπως οἱ κάτοικοι τοῦ Κερασόβου καταβάλωσιν οὐχὶ τὸ εὔτελες ποσὸν, ὅπερ παρ' αὐτῶν ὡς ἀγαλίκι κατεβάλλετο, ἀλλὰ τὸ τρίτον τῶν παραγομένων καρπῶν. Τὰς παραλόγους καὶ αὐθαιρέτους ταύτας ἀξιώσεις τῶν Μπέηδων τούτων οἱ Κερασοβίται δι' ὑπομνήματος, πρὸς τὸν ἀνώτατον ἄρχοντα καταείλαντες ἔξητήσαντο τὴν ἀνόρθωσιν τῶν ποδοπατουμένων δικαιωμάτων αὐτῶν. Ὁ Σουλτάνος λαβὼν ὑπ' ὅψιν τὰ εὔλογα καὶ δίκαια παράπονα τῶν Κερασοβίτῶν διέταξε νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια, «ἴνα ἔξετασθῇ τὸ δίκαιον καὶ ἐφαρμοσθῇ αὐτὸ». Ἐκτοτε δὲ χρονολογοῦνται οἱ δικαστικοί, κρατεροί ἀλλ' ἔντιμοι, ἀγῶνες τῶν Κερασοβίτῶν κατὰ τῶν σφετεριστῶν τῆς ἀτομικῆς περιουσίας μὴ δυνηθέντων παρ' δλον τὸ ξεχαρβάλωμα τῆς Τουρκικῆς Διοικήσεως καὶ Δικαιοσύνης νὰ θέσωσιν δριστικὸν καὶ ἀνενόχλητον τὸν πόδα αὐτῶν ἐπὶ τοῦ χω-

ρίου τούτου καθόσον παρ' ὅλην τὴν ζωηρὰν προθυμίαν καὶ τὴν ἐνδόμυχον διάθεσιν τῶν Τούρκων δικαστῶν πρὸς ἔξυπηρέτησιν ἀθεμίτων συμφερόντων τῶν δμοθρήσκων αὐτῶν δὲν κατωρθώθη νὰ παραγνωρισθῶσι καὶ ποδοπατηθῶσι τὰ ἀναμφισβήτητα καὶ δλοφάνερα δικαιώματα τῶν κατοίκων τοῦ Κερασόβου καὶ ἐκδοθῆ ἀπόφασις δικαστικὴ ἐπιδικάζουσα τὴν νομὴν καὶ κυριότητα τοῦ Κερασόβου, εἰς τοὺς Ἀλβανοὺς Μπέηδες, μεθ' ὧν οἱ Κερασοβῖται ἐν διαρκεῖ παλιρροίᾳ καὶ ἀμπώτιδι, οὕτως εἰπεῖν, διετέλουν. Οἱ εὔθεις δικασταὶ αὐστηρῶς καὶ ἀμερολήπτως κρίνοντες τὸ δίκαιον εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ Κερασόβου ἀπένεμον, οἵ ἔξηχρειωμένοι ὅμως διοικητικοὶ ὑπάλληλοι καὶ διάφορα ἀστυνομικὰ ὅργανα, ἐξ Ἀλβανῶν Ὀθωμανῶν ἀποτελούμενα, τὰς ὑπὲρ τοῦ Κερασόβου εύνοϊκὰς καὶ δικαίας ἀποφάσεις εἰς νεκρὸν γράμμα μετέβαλλον, ἀρνούμενοι νὰ ἐκτελέσωσι ταύτας. Τούναντίον δὲ διὰ ἀπηνῶν διωγμῶν, διὰ φυλακίσεων καὶ δαρμῶν, καταπιέζοντες τοὺς Κερασοβῖτας διήρπαζον ἐνίοτε τοὺς καρποὺς καὶ εἰς τοὺς Ἀλβανοὺς Μπέηδες παρέδιδον. Ἡ τοιαύτη δὲ τῶν διοικητικῶν Ἀρχῶν ἔκνομος καὶ αὐθαίρετος ἐπέμβασις κατάδηλος γίνεται ἐκ τῶν διαφόρων διαταγῶν τῶν Ὑποδιοικητῶν (Καϊμακάμιδων) Κονίτσης πρὸς τὰ ὑπ' αὐτοὺς ἀστυνομικὰ ὅργανα ἐντελλομένων ὅπως διὰ τῆς βίας (τζεμπριέ) λάβωσι παρὰ τῶν Κερασοβῖτῶν γεώμορον.

Τὴν ἀπροσμάχητον τῶν ἀνωτέρω ἀλήθειαν ἡ κοινότης Κερασόβου στηρίζει ἐπὶ τῶν ἀμέσως παρακατιὸν ἐκτεθειμένων γεγονότων καὶ τῶν διαφόρων ἐπισήμων ἔγγραφων: 1) ἐν τῷ γενικῷ κτηματολογίῳ τῆς Κωνσταντινοπόλεως ἐν τῷ δποίῳ εἰσὶ καταγεγραμμένα πάντα τὰ ἐν Τουρκίᾳ κτήματα συμφώνως πρὸς τὸν δημοσιευθέντα τὸ 1277 περὶ ἀπογραφῆς κτημάτων ἵραδὲν συνεπείᾳ τοῦ δποίου ἔγενετο καθ' ὅλην τὴν Τουρκίαν ἀπογραφὴν τῶν κατοίκων καὶ τῶν κτημάτων (Ὀθ. Κωθ' Νικόλ. 707) ὡς καὶ κατὰ τὴν ἐπ' ἐσχάτων γενομένην καταγραφήν, τὸ Κεράσοβον ἀναγράφεται ὡς Κεφαλοχῶρι (Καριέ) καὶ οὐχὶ ὡς Τσιφλίκι.

2) Εἴκοσι δύο (22) ὅλα κεφαλοχώρια τῆς Ἐπαρχίας Κονίτσης ἐν τῷ μέσω τῶν δποίων κείται τὸ Κεράσοβον ὑπέγραψαν καὶ ἐσφράγισαν πιστοποιητικὸν ἔχον αὐτολεξεὶ οὕτω: Οἱ ὑποφαίνομενοι δηλοποιοῦμεν ἐν καθαρῷ συνειδότι ὅτι ἀπὸ τοὺς πατέρας μας καὶ ἄλλους μεγαλειτέρους μας εἰς τὴν ἡλικίαν ἀπὸ πεντήκοντα χρόνους, ὅτι τὸ χωρίον Κεράσοβον εἶναι κεφαλοχῶρι ἀπὸ παλαιὸν καιρὸν καὶ ἔδιδον εἰς τοὺς Μπέηδες μόνον τὸ ἀγαλίκι καὶ οὕτω καθὼς γνωρίζο-

μεν μαρτυροῦμεν ἐν Θεοφοβίᾳ καὶ ύποφαινόμεθα.

Τῇ 17 Φεβρουαρίου 1859 Κόνιτσα. "Ἐπονται αἱ ύπογραφαι καὶ σφραγῖδες τῶν χωρίων Μόλιστα, Σταρίστανη, Καστάνιανη, Μπλίζδιανη, Κάντσικο, Σέλτσι, Βούρμπιανη, Πυρσόγιανη, Ζέρμα, Παλαιοσέλι, Ἀρμάτοβον, Πάδες, Φοῦρκα, Γκρίζμπιανη".

Διὰ τοῦ πιστοποιητικοῦ τούτου ὅπερ κατέχει τὸ Κεράσοβον ἀποδεικνύεται ὅτι τοῦτο ἥτο ἀνέκαθεν κεφαλοχῶρι οὐδέποτε δὲ Τσιφλίκι. Τὸ ἔγγραφον τοῦτο ἔξεδόθη συνεπείᾳ διαταγῆς τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως καὶ καθ' ὃν χρόνον ἐπεκρέματο ἐπὶ κεφαλῶν τῶν ύπογραψάντων καὶ σφραγισάντων αὐτό, δίκην σπάθης Δαμοκλέους, τὸ γιαταγάνι τοῦ Ἀλβανοῦ, ἀλλ'οι περίοικοι μὴ δυνάμενοι νὰ καταπνίξωσι τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς των οὐδόλως ἐπτοήθησαν καὶ ἔγγραφως ἔβεβαίωσαν τὴν ἀλήθειαν ἥτοι ὅτι τὸ Κεράσοβον ἥτο Κεφαλοχῶρι καὶ οὐχί Τσιφλίκι. Τὸ πιστοποιητικὸν τοῦτο καὶ μόνον εἶναι πλέον ἡ ἐπαρκές, ὅπως καταδείξῃ ὅτι οἱ Μπέηδες Ἀλβανοὶ οἱ παριστάμενοι ως ἴδιοκτῆται οὐδὲν ἐπὶ τοῦ Κερασόβου δικαίωμα ἴδιοκτησίας ἔχουσιν δὲ ἵσχυρισμὸς των, ὅτι τὰ δικαιώματα αὐτῶν εἰσὶ προγενέστερα τοῦ ἀνωτέρω πιστοποιητικοῦ ἀνεπέρειστος τυγχάνει καθ' ὃσον οὐδόλως οὗτοι ἀποδεικνύουσιν, ὅτι ἡ ἐπὶ τοῦ Κερασόβου κυριότης αὐτῶν βασίζεται ἐπὶ ἐνὸς τῶν τρόπων κτήσεως καὶ κυριότητος τῶν ἀναγραφομένων ἐν τῷ Ὁθωμαν. Νόμῳ.

3) Τὰ ἐν τοῖς χερσὶ τῶν Κερασοβίτῶν πολυάριθμα ταπιὰ τὰ ἐκδοθέντα παρὰ τῶν Σπαχήδων, δικαιουμένων νὰ δίδωσι τότε τίτλους ἴδιοκτησίας δι' ὧν ἀποδεικνύεται, ὅτι τὰ ἐν τῷ Κερασόβῳ καὶ τῇ περιφερείᾳ αὐτοῦ ἀγροτικὰ καὶ ἀστικὰ κτήματα ἀνήκον κατὰ κυριότητα εἰς τοὺς Κερασοβίτας, τοῦθ' ὅπερ δὲν ἥθελε συμβῆ ἐὰν τὸ Κεράσοβον ἥτο Τσιφλίκι, ἀνήκον εἰς τοὺς Ἀλβανοὺς Μπέηδες.

4) Ὁ Ὑποδιοικητής (Καϊμακάμης) Κονίτσης ἔξεδοτο διαταγὴν τὸ 1901 δι' ἣς διατάσσει τοὺς Μουχταροδημογέροντας νὰ παραδώσωσιν εἰς τὴν παρ' αὐτοῦ τοῦ ἴδιου σταλεῖσαν ἀστυνομικὴν δύναμιν δίᾳ τὸ γεώμορον ἐπειδὴ δὲ δὲν ἥγνόει οὗτος ὅτι μεταξὺ τῶν κατοίκων τοῦ Κερασόβου καὶ Μπέη ὑφίστατο ἐκρεμής ἐνώπιον τῶν τε Διοικητικῶν καὶ Δικαστικῶν Ἀρχῶν δίκη συνιστᾶ εἰς τοὺς Κερασοβίτας, ὅπως καταφύγωσι καὶ αὔθις ἐνώπιον τῶν ἀρμοδίων Πολιτικῶν Δικαστηρίων. Τὸ Κεράσοβον τότε ἦναγκάσθη νὰ διορίσῃ ἐπισήμως καὶ ἀποστείλῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν ως πληρεξουσίους ἀντιπροσώπους αὐτοῦ τοὺς κ. κ. Χρῆστον Τέλην καὶ Γεώργιον Ἐξαρχον,

ὅπως οὗτοι προβῶσιν ἐνώπιον τῶν τε Διοικητικῶν καὶ Δικαστικῶν Ἀρχῶν, εἰς τὰ ἀναγκαῖα διαβήματα πρὸς ἀναγνώρισιν καὶ περιφρούρησιν τῶν ποδοπατουμένων ἐπὶ τοῦ Κερασόβου δικαιωμάτων αὐτῶν, ἀλλ' ἀτυχῶς μόλις εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀφικόμενοι διαβάλλονται καὶ ραδιουργοῦνται πρὸς τὰς Τουρκικὰς Ἀρχὰς καὶ χαρακτηρισθέντες ώς μέλη Ἑλληνικοῦ Κομιτάτου συνελήφθησαν παρὰ τῶν Τουρκικῶν Ἀστυνομικῶν ὅργάνων, ἃτινα ζῶντα ἐν τῇ Χαμιτικῇ ἀτμοσφαίρᾳ τῆς καχυποψίας καὶ τοῦ φόβου κομιτάτων ἀπέστειλαν αὐτοὺς δεσμίους καὶ ὑπὸ στρατιωτικὴν συνοδείαν, ἀπαγορευθέντος ρητῶς εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς τὴν Κοινότητα Κερασόβου ἐν γένει νὰ ἐπιστρέψωσιν ἢ στείλωσιν ἄλλους ἀντιπροσώπους εἰς Κωνσταντινούπολιν.

5) "Οτι οἱ παριστάμενοι ώς ἴδιοκτῆται δῆθεν τοῦ Κερασόβου ἃν ποτὲ ἔλαβον γεώμορον ἔλαβον τοῦτο διὰ τῆς βίας ἀποδεικνύεται καὶ ἐξ ἀποδείξεως τοῦ ἐνωμοτάρχου Τούρκου ὑπὸ χρονολ. 1904 ἐν ᾧ οὗτος ὁμολογεῖ ὅτι ἔλαβεν διὰ τῆς βίας τὸ γεώμορον ώς καὶ μέχρι τοῦτο (τότε). Ἡ ἀπόδειξις ἔχει αὐτολεξεὶ οὕτω:

«Ο ‘Υποφαινόμενος Ούζεήρη Τσαούσης ἐπειδὴ διωρίσθην μεμούρης μὲ διαταγὴν τοῦ Καϊμακάμη Βέη Κονίτσης διὰ νὰ λάβω ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ Κερασόβου τὸ ἥμορον Τζεμπριὲ (βιαίως) καὶ μὲ Τζεμπριὲ τρόπον ὑποχρεώνω καὶ βιάζω αὐτούς τοὺς χριστιανοὺς νὰ φορτωθοῦν καὶ φέρουν τὰ γενήματα εἰς τὸ μεσοχῶρι εἰς τὸ κουτσέκι. ”Ο θεν δίδω τὸ παρόν μου εἰς χεῖρας τῆς Μουχταροδημογεροντίας Κερασόβου καὶ ὑποφαίνομαι.

1904 Ὁκτωβρίου 8 Κεράσοβον

‘Ο Μεμούρης Τσιανταρμᾶ Τσιαούσης Ούζεήρη. ὑπογραφὴ ἴδιόχειρος καὶ σφραγίς.

Τὴν σημασίαν τῆς ἐγγράφου ταύτης ὁμολογίας ἐπισήμου ἀστυνομικοῦ ὅργάνου μεταβάντος εἰς Κεράσοβον διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς δοθείσης αὐτῷ διαταγῆς δὲν δύναται τις ὀρθοφρονῶν νὰ παραγνωρίσῃ καθ' ὅσον οὐδεὶς ἀγνοεῖ, ὅτι οἱ κρατοῦντες τότε ἀπετελοῦντο κατὰ τὰ 9) 10 ὑπὸ Ἀλβανῶν Τούρκων καὶ ὅτι οὗτοι εἶχον τὴν τε διοκησιν ώς καὶ τὴν χωροφυλακὴν καὶ τὴν ἀστυνομίαν εἰς χεῖράς των καὶ ἐπομένως Μπέηδες καὶ χωροφύλακες καὶ ἀστυνόμοι ἀπετέλουν μίαν μᾶζαν καὶ ἐν ὅλον συμπαγὲς καὶ ἀδιαίρετον. Κατὰ συνέπειαν ἐὰν καὶ ἀμφίβολα εἶχον δικαιώματα οἱ θέλοντες σήμερον τὸ Κεράσοβον